

- 2) Zarzut drugi dotyczący, tytułem ewentualnym, naruszeń prawa i błędów w ocenie przy uzależnieniu zgodności ustawy z 1996 r. ze wspólnym rynkiem od warunków przewidzianych w art. 2 zaskarżonej decyzji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia szeregu podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej, mianowicie zasady równości broni, prawa podmiotów zainteresowanych do bycia wysłuchanymi, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i prawa do zachowania rozsądnego terminu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ze względu na to, że zaskarżona decyzja nie zmierz do odzyskania pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem, lecz do nałożenia na przyszłość na France Télécom dodatkowych obciążeń, które zdaniem strony skarżącej spowodują zahamowanie jej rozwoju na rynkach telekomunikacyjnych.

(¹) Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — Ronja przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/13)

(2013/C 79/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ronja s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— przeprowadzenie rozprawy

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Gestdem 2012/3329 i udostępnienie całości dokumentów;

— stwierdzenie naruszenia Komisji ze względu na brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG (¹) oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi między innymi co następuje.

- 1) Naruszenie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (²)

Skarżąca podnosi zasadniczo, że Komisja odmówiła żądanego dostępu do całości dokumentów (korespondencja pomiędzy Republiką Austrii a Komisją w związku ze skargą nr 2008/4340 ze względu na rzekomą niezgodność austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych z dyrektywą 2001/37) w przeważającej mierze w oparciu o argumentację władz austriackich nie badając tych argumentów pod względem merytorycznym. Zdaniem skarżącej negatywny wpływ na postępowanie w sprawie odpowiedzialności państwa, jakie prowadziła ona przed austriackim Verfassungsgerichtshof miał nie dostęp do dokumentów, lecz odmowa jego udzielenia. Dodaje ona ponadto, że cel przepisu ustanawiającego odstępstwo w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 wymagałby raczej udostępnienia omawianych dokumentów.

- 2) Brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych

W tym kontekście skarżąca podnosi między innymi, że gdyby wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa, wówczas austriacki Verfassungsgerichtshof w swym orzeczeniu dotyczącym roszczeń skarżącej z tytułu odpowiedzialności państwa nie mógłby dojść do wniosku, że dyrektywa 2001/37 przyznaje prawa jedynie konsumentom, a nie przedsiębiorstwom.

(¹) Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194, s. 26).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — ADEAS przeciwko Komisji

(Sprawa T-7/13)

(2013/C 79/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association pour la Défense de l'Épargne et de l'Actionariat des Salariés de France Télécom-Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A.L. Lefort des Ylouses i A.S. Gay)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi ADEAS za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod pewnymi warunkami, pomoc udzieloną przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom, dotyczącą zmiany sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)]⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w istocie podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-2/13 CFE–CGC France Télécom–Orange przeciwko Komisji lub z nimi identyczne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2013 r. — National Iranian Gas Company przeciwko Radzie

(Sprawa T-9/13)

(2013/C 79/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: The National Iranian Gas Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;

— równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;

— uznanie, że nie mają zastosowania względem National Iranian Gas Company rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;

— i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec National Iranian Gas Company;

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB⁽¹⁾, dodany i zmieniony decyzjami 2012/35/WPZiB⁽²⁾ i 2012/635/WPZiB⁽³⁾, nie ma zastosowania, a także niezgodności z prawem art. 1 pkt 8 decyzji 2012/635/WPZiB zmieniającej art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, jako że decyzje te opierają się na nieściślych i nieokreślonych pojęciach sprzecznych z prawem własności i zasadą proporcjonalności.
- 2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowości postępowania i braku kompetencji Rady do indywidualnego działania na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Rada oparła się na niejasnych, nieściślych i niemożliwych do sprawdzenia okolicznościach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przysługujących stronie skarżącej praw podstawowych, jako że strona skarżąca została pozbawiona prawa do skutecznej ochrony sądowej i swojego prawa własności w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja dotknięta jest brakiem wystarczającego uzasadnienia, co uniemożliwia stronie skarżącej skuteczną obronę, a Sądowi przeprowadzenie kontroli sądowej. Strona skarżąca podnosi, że nie miała dostępu do dokumentów w dotyczących jej aktach przed Radą.
- 5) Zarzut piąty dotyczący braku dowodu przeciwko stronie skarżącej, jako że Rada oparła się na zwykłych domniemiach.